

דרכי אדם

הציר

שהיה לרופא

בהיעדר בית־ספר טוב

לציור, הפך הצייר לרופא

לפני עשרים שנה — כאשר היה בן עשר — כבר ייצגו ציוריו את ישראל בתערוכת ציורים בינלאומית בדניה. מ אז, לא הירפה הנער מן המיכחול והבד. כאשר סיים את התיכון ברמת־גן, ביקש ללמוד ציור. אבל בארץ לא מצאתי בתי־ספר טובים לציור, הוא מספר. ר"ר לא היה באפשרותי לצאת וללמוד בחו"ל.

בלית־ברירה, הוא בחר בית־ספר אחר — בית־הספר לרפואה באוניברסיטה הי עברית בירושלים. אך בו בזמן, השתלם בתולדות האמנות אצל הפרופסור משה ברש, וכמובן — צייר.

מאו, המשיך ד"ר יוסף טרוצקי לצייר בין חולה לחולה. לחולים יש זכות קדי מה, ועבודה על ציור, דורשת לפעמים, חודשים.

את התוצאה אפשר לראות עתה בגי לריה צהלה בצהלה: ציורים סוריאליסטיים, רישומים ומיניאטורות שמן — גם על נושאים יהודיים שמקור ההשפעה ש להם הם דתי בני־ברק, המתגוררים בי שכונת לרואה־הציר. שכנים אלה, מת ברחים על שכנם: הוא הצייר הטוב ביותר בין הדוקטורים, והדוקטור הטוב ביותר בין הציירים.

דרכי חיים

לעג לרש

בחדש השמיני, נותרה שושנה

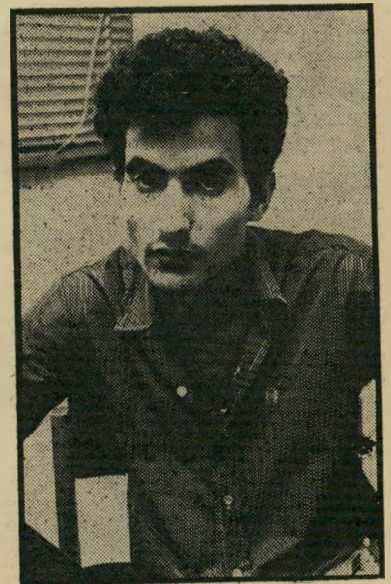
גרמי לגור ברחוב

לדא עזרה מאיש.

שושנה גרמי (23) היתה בתחילת הי חודש השמיני, כאשר אהנו הלהבות בי דירת החדר וחצי השכורה בה התגוררו היא ובעלה יוסף, בשיכון פ' בראשה־עין. בני הזוג נמלטו מהדירה הבוררת, בלי שהספיקו אפילו להציל את מיטלטליהם המעטים.

מאו, מסתובבים בני הזוג גרמי ברחוב, ללא מקום לישון בו בלילה. אף רשות ומנגנון במדינת ישראל לא נועדו, כנראה, לעזור לאזרחים במקרים כאלה.

שביתת־שבת. למחרת השריפה, פנה

שובת גרמי פיתרון חלמאי

יוסף (25) אל ראש המועצה, זכריה בני צורה, ראש המועצה לא הצליח למצוא פיתרון לבעיית בני־הזוג, המתגוררים ב ראשה־עין מאז ילדותם.

מאו חלפו שבועות. יוסף פתח, ביאושו,

בשביתת־שבת בכניין המועצה. תושבים זועפים הפעילו לחץ על ראש המועצה. זה, ניאות לחזור ולהתפנות לנושא.

הפיתרון שמצא בנצורה היה מקורי ב יותר: הוא החליט על הענקת הלוואה של 15 אלף ל"י — לבעל הדירה שנש רפה. בזאת, סיים את טיפולו.

בעל הדירה שילשל לכיסו את 15 הי האלף, ויוסף ושושנה גרמי נותרו ברחוב.

עולים

תולעים בריבה.

שערות במרק

תביעת דיבה עז סך לירה אחת

הוגשה נגד העודה החדש.

דבריו של ד"ר זליג פרישר, כאילו טיפל בחולים שלקו בהרעלת־קיבה כתוצאה ממזון מקולקל אצלנו, הם שקר וכזב. לא היו דברים מעולם. לא הנהלת המלון, ולא משרד הבריאות, לא קיבלו כל הודעה על כך.

זו היתה תמצית תוכנו של כתבה־תביעה, שהוגש לבית־המשפט נגד ד"ר פרישר על הוצאת דיבה, השמצה, ופירסום לשוֹן־הרע על חברת מלון סומדר, ועל מיכאל שכטר, מנהל המלון ובעליו.

אך הפונדקאי, התחשב בעובדה שאורי חו הנתבע הוא עולה חדש מרוסיה, העמיד את תביעתו על לירה בלבד.

הרעַת־קיבה. הפרשה החלה לעיני כל עם ישראל — במבט לחדשות בטלוויזיה. ויה. הכתבה המצולמת דונה בשביתת־רעב, של עולים חדשים מרוסיה, שהתגוררו בי מלון סומדר באשקלון.

שביתת העולים פרצה כמחאה על תנאי המגורים הירודים במלון — שנשכר לצורך זה על־ידי הסוכנות — על היחס הרע מצד שכטר, ועל המזון המקולקל שהוגש להם.

ד"ר פרישר, אחד העולים שגרו במלון, סיפר, מעל המסך הקטן, כי טיפל בכמה ילדי עולים, שנפלו למשכב עקב הרעלת קיבה קשה. הוא ייחס את הדבר למזון ש הוגש במלון.

הוא לא נסוג בו גם לאחר הגשת תביעה: ההתביעה המשפטית נגדי הוגי שה כקניטור, כדי להטריד עולה חדש מחוסר־אמצעים מלספר את האמת. תקף. המטבח מוזהם ומלא מקקים. עולה ש שמה ווסקובניק הציגה לפני ריבה שורר צת תולעים. הריבה היתה מיוערת לילדים בנן ובבית־הספר. לא אחת נמצאו שערות וזבובים בתוך המרק.

תחזרו לרוסיה. כרופא האחראי ל־בריאות העולים במקום, וכחבר ועד־הפעיר לה שלהם, העלה ד"ר פרישר בכתבי ההגנה שלו גם את יתר תלונות העולים נגד הנהלת המלון: יחסו האישי של מיכאל שכטר אלינו הוא אל־אנושי. עיר לים רבים סיפרו על הצרת צעדיהם. הדבי רים הגיעו לשיא, כאשר מיכאל שכטר הטיח כלפי עולים: אתם יכולים לחזור לרוסיה!

עתה, שוקלים ד"ר פרישר ופרקליטו עורך־הדין יונה גורן, הגשת תביעת־נזיקין נגדית נגד הפונדקאי, על הצער, הי סבל, הנזקים, ועוגמת הנפש שנגרמו ל־רופא במלון סומדר. אם אכן יחליטו להגיש את התביעה — היא לא תסתכם בלירה אחת בלבד.

תל־אביב

הוא חושב

שאני כבר סוילית

שעה של הווי ונוסטלגיה

עם אמה הישישה של

חנה איכילוב ז"ל.

האבל הרשמי נסתיים. בחנות הקטנה שברחוב פרישמן, ליד קליפורניה ז"ל, שוב מוכרים גורי כלבי־זאב, עם מגילות יחד, סין, דגיגיוהב וכנריות עליוות.

„בוקר טוב“ צורה מיקי התוכי.

מרים אונגר ירושתה החייה

חנה איכילוב (לפני 3 שנים) של הבת המפורסמת

האבות. מרים וצבי אונגר השתרו במ הירות בארץ החדשה. אבל שני, צבי אונגר נפטר.

החיים נמשכו. רחובות העיר לבשו ו פשטו צורה. העיר השתנתה. הארץ הש תנתה. העולם השתנה. חתנה של מרים, משה איכילוב נהיה סגן ראש עיריית תל אביב ומנהל הדסה, הקדיש את רוב זמנו לשיקום יפו. אשתו, חנה, הקימה את י.ע.ל. (יד עזר לחולה — אירגון של נשים מת נדבות בבתי־חולים) היתה לנשיאת האגו דה.

אבל שלישי: משה איכילוב נפטר. חנה האלמנה הפכה את החנות, שקנה בעלה כדי להקים בה משרד־נסיעות, לחנות ל מכירת בעלי־חיים. הייקים של תל־אביב אהבו חיות. הם יקנו. האם הקשישה התנגדה. היא לא רצתה שחנה תקשור את חייה מעתה עם חיות. זה דורש טיפול ותשומת־לב. אבל חנה התעקשה. היא ויתרה על הפעילות בי.ע.ל., התמסרה לענייני החנות הקטנה והאפלור לית.

מתווכח. רחובות תל־אביב התמלאו צעירים ארוכי־שיער. העולם המשיך להש תנות. חנה מכרה ציפורים, דגים, כלבים, אמה עזרה לה. רק כמה שעות ביום. לפני שבועיים, אבל נוסף: חנה, שמוה שנה היתה חולת־סרטן, מתה, בגיל 53. אמה בת ה־80 קמה מעם האבל, חזרה לחיים. היום, היא מנהלת את החנות יחד עם הנכד, שוקי.

יש לנו ויכוחים לפעמים. היא מחייה כת את חיוך הנערה שלה. יש הבהב דבי רים שהוא לא יודע בעסק. אבל מה? מתוכח. ותוסד, היא מוסיפה: „הוא חושב שאני כבר סוילית.“

מרים אונגר הרימה עיניים מקסימות מעל ספר החשבונות: „תוכים יודעים רק לדבר“, הסבירה. „לנהל שיחות הם לא יכולים.“

מרים אונגר היא בת 80, וזה עתה שיכי לה את בתה המפורסמת, חנה איכילוב. שמונים שנות חיים. ויגה העליוה הפכה כבר מוזן לזיכרון רחוק. רחובות תל אביב החליפו צבעים. הבעל, הבן, החתן — ולפני שבועיים גם הבת, שהיתה בעי לת החנות — הלכו לעולמם. רק מרים נותרה. שערשיבה לבן, גוף קטן, וחיוך של נערה.

„מיקי, בוא הנה“, צווח מיקי התוכי.

מנות ראשון. ויגה שאחרי מלחמת העולם הראשונה, היתה עולם שונה: מלא הבטחה, שיותר לא תהיינה מלחמות. שי עורים בצרפתית, פיתוח קול, ריקודים. הצגות תיאטרון בערבים. התעשיין צבי אונגר ואשתו מרים חשבו להבטיח לילי־דיהם חיים חסרי־דאגות.

המוות הראשון בא ללא אזהרה מוקי דמת. בוויגה, קברה מרים את בנה, אחרי מחלה פתאומית, בטרם מלאו לו 18.

זאב ז'בוטינסקי, ירד המשפחה, שיכנע את הבת חנה כי ארץ־ישראל לא צריכה דוקטורים. היא צריכה אנשים. חנה, בי תרית שרופה, עזבה את לימודי הרפואה, ונסעה לארץ־ישראל יחד עם החבר שלה, משה איכילוב, אותו הכירה בקונגרס הי ציוני.

כעבור זמן: „אני מתחתנת עם משה.“ כתבה חנה מארץ הקודש. באירופה, היטלר בפתח. הוריה של חנה ארזו, ובאו בעקי בותיה.

פשטו ולבשו. בתיו הנמוכים של רחוב חובבי־ציון בתל־אביב לא יכלו להתחרות בהדרה של ויגה. אבל זאת היתה ארץ